Gmina Lille do członków Zjednoczonej Polskiej Emigracji. (1843).

GMINA LILLE

DO

CZŁONKÓW ZJEDNOCZONÉJ POLSKIEJ EMIGRACYI.

Obywatele!

To, co nasza Gmina i inne odwrócić pragnęły, jako największy cios przeciw zasadom Zjednoczenia — nastąpiło przecież, kiedy 874 członków przyjęło Wniosek Bruxelli. — To jednak nie zmienia naszych przekonań i nie zmieni przekonania Gmin — które wniosek odrzuciły. Moralna i polityczna natura Wniosku nikomu, szczególniéj teraz — nie jest wątpliwa. — Jest również niepodobna nie widzieć następstw najsmutniéjszych, które koniecznie rozwinęły się i rozwinęłyby się jeszcze okropniéj, jeżeliby władza, która się mianuje Narodowym Komitetem Polskim, działać i przemawiać mogła nadal — jako taki.

Uważaliśmy w chwili zjawienia się Wniosku Bruxelli — 24 kwietnia 1842 i nasze widzenie najpubliczniéj zapisujem, ze Wniosek ów rujnuje Wszechwładztwo Zjednoczenia — że znieważa nietykalność i niepodległość wyborców, — że obraża wszelkie moralne i polityczne uczucia — że gwałci naczelne zasady Ustawy, któréj prosta większość Zjednoczenia, przekręcać i unieważniać niemoże. — Wedle Wniosku, Zjednoczenie zostało na teraz narzędziem fakcii, — tém — czém być nigdy nie chciało. — Obywatele! nie podnosiemy przeto zawichrzenia, ale jesteśmy tylko wierni zasadom Ustawy i naszym dawniejszym publicznym zobowiązaniom. — Kiedy oznajmiamy Wam, że komitet Trzech a właściwie Komitet Dwóch stanowczo odrzucamy: jako Komitet fakcii Młodéj Polski, — która swoje widoki najzgubniejsze, chciałaby pokryć nazwiskiem Emigracyi Zjednoczenia, a nawet i Polski. Fakcya sama przez siebie, — przez moc swoich wyobrażeń, nieśmiała działać i mówić. — A swoje prawdziwe wewnętrzne jestestwo odkryła najlepiéj przez sposoby, któremi Wniosek pro-

wadziła i popierała. Przyjmować Wniosek albo Rząd na skutek Wniosku zrobiony, — byłoby to przyjmować nowe ukonstytuowanie się najszkodliwszéj w dziejach Emigracyi fakcyi Lelewela, — zamiast Zjednoczenia. To właśnie albowiem oznacza Komitet Dwóch.

Lecz my, Obywatele! niechcieliśmy zezwolić i nie zezwolemy na rozwiązanie Zjednoczenia — my się nie poddamy moralnemu i politycznemu zesromoceniu i niweczeniu, któremi Komitet Dwóch okrywa Emigrację. My bronić będziemy zasad Ustawy Zjednoczenia, Wszechwładztwa i nietykalności wyborców — my niebędziem cierpieli, ażeby fakcja Zjednoczenia, Emigracyj używała za swoje narzędzie i jeszcze nakazywała haniebne niewolnictwo.

I dla tych powodów *Komitet Trzech czyli Dwóch odrzucamy*, *wypowiadamy mu wszelkie posłuszeństwo* i polecamy surowo, ażeby naszém imieniem przemawiać niechciał, ażeby również przemawiać niechciał imieniem tych Gmin, które wcześnie wraz z nami oświadczyły, że dla nich Komitet Trzech, niebędzie Komitetem ani Zjednoczenia ani Emigracyi.

Na myślach naszych, — na dążeniu naszém, — niechcemy zostawić najmniejszéj wątpliwości, i przetoż oznajmiamy nasze jasne i niezachwiane przekonanie, że prawdziwemi wyobrazicielami Zjednoczenia, jego zasad, są Gminy, które Wniosek odrzuciły, że do tych Gmin obstających przy Ustawie, należy posłannictwo emigracyjne i narodowe Zjednoczenia, że jedynie przez naprawione Zjednoczenie postawiony być może Rząd, powołany działać imieniem Emigracyi i Polski. — Żadna przeszkoda nieosłabi naszych przekonań i jesteśmy pewni że po wywróceniu fakcyi uosobionéj przez Komitet Dwóch, po zniszczeniu anarchicznych usiłowań, jakie roztoczyła z końcem r. 1841, Polska Emigracya ostatecznie urządzi się i zacznie pełnić poważnie swoje dostojne posłannictwo.

Wierzymy mocno że nasz głos niebędzie samotny —zdradzeni przez operacye oszustowskie Ci, którzy im dali zaufanie, niechaj niezdradzają siebie i oczekiwań Emigracyi — niechaj postępują drogą, jaką nam wskazuje zgwałcona Ustawa. — My z naszéj strony dopełniamy téj powinności i niniejszą odezwę zamykamy postanowieniami następującemi :

1° Komitet Trzech odrzucamy wraz ze wszemi jego działaniami.

2° Przypominamy Zjednoczeniu konieczność naprawienia siebie podług Ustawy.

3° Potrzebę tę Zjednoczenia polecamy rozwadze Gmin i życzymy, ażeby wracając do zasadniczego prawa, również Komitet Dwóch odrzuciły, ażeby się porozumiały za pośrednictwem jakiéj Gminy, témczasowo Centralnéj, ażeby

przedewszystkiém wyznaczyły Gminę, którąby utworzyła Instytucją korrespondencyjną, powołaną urzeczywistnić to, co Zjednoczenie urzeczywistnić chciało, a czego urzeczywistnić nie mogło, zawiedzione i zdradzone szczególniéj przez swych dwóch urzędników.

4° Spostrzegać można było, że Gmina Versailles pragnęła służyć Zjednoczeniu jako Gmina chwilowo centralna, dopóki Zjednoczenie niewyznaczy przez siebie innéj podług prawa. My zapytujem Gminę Versailles, czy chce nadal pełnić takową funkcją poświęcenia? My wzywamy najuroczyściéj Zjednoczenie, aby cokolwiek postanowi w tym względzie Gmina Versailles, najwyżej czuwało nad ukonstytuowaniem normalném swojém.

5° Gminom przyjmującym nasze widoki — przyrzekamy nasze współdziałanie — przyrzekamy poświęcenie i wytrwanie, dopóki nie pokonamy zupełnie wichrzących nazwisk i fakcyi, — dopóki nieusamowolniemy Polskiej Emigracyi anarchizowanéj i podlonéj przez nie — dopóki demokratyczna Ustawa Zjednoczenia nie uzyska stanowczéj przewagi.

Pozdrowienie i Braterstwo.

Uchwalono na posiedzeniu Gminy Lille, dnia 1 Listopada 1843 r.

Prezydujący z kolei :

D. Dowbor.

Sekretarz Gminy Lille :

H. Mułkowski.

PARYŻ, W DRUKARNI I LITOGRAFII, MAULDE I RENOU, przy ulicy BAILLEUL, n. 9-11.